

Tempora Nostra

23e Jaargang, nummer 3. December 2011.

Voorwoord	1
Kees Gondrie, afscheid van van Beekvliet	2
Beekvliet bij de tijd	5
De Tuptofoon	7
Geen Oxford, maar Rotterdam	10
Een kleine Indo uit Gestel	12
Huidig Beekvliet in de pers	15
Uitzicht op Dommeldal	20
Oud-Beekvlieters in het nieuws	21
Een nieuw dak boven Beekvlietorgel	25
Samenspel	27
Personalia	29
Colofon	31

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon.

Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Voorwoord december 2011

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

Voorafgaand aan de laatste redactievergadering wandelde ik met een gestage stroom van mensen de school binnen: ouders, op weg naar een voorlichtingsavond. Zij werden in de hal vriendelijk ontvangen door de rector. Mijn beeld van Beekvliet werd weer eens bevestigd: een school waar je welkom bent. Deze entree bracht me even ruim een halve eeuw terug: het moment waarop wij als leerlingen van het toenmalige internaat met een koffer de trappen van de voorbouw opgingen, waar bovenaan op het bordes de “heren-docenten” ons begroetten na een lange vakantie. Dat welkom was voor sommigen echter een kortdurende vreugde. 's Avonds werden zij gekweld door een akelige knoop in de buik, voorbode van heimwee dus. Dat Beekvliet sindsdien toch ook behoorlijk veranderd is, werd duidelijk, toen mij in de personeelskamer enkele leerlingen toelachten vanaf een flitsende folder “The Beekvliet Experience”. In kapitale letters worden toekomstige brugklassers uitgedaagd om op Beekvliet “met een buddy nieuwe

dingen te ontdekken”. Met zo'n sensatie hoeft er geen sprake meer te zijn van heftige hunkering naar huis. Beekvliet is een plek waar niemand zich nog ontheemd hoeft te voelen. Dat blijkt ook weer uit de nieuwe bijdragen van oud-leerlingen. We lezen door welke gunstige factoren een onwennige eersteklasser zich op Beekvliet snel thuis kan voelen. Soms blijkt de gewenning langer te duren, vooral wanneer je als broer van een BN'er in een identiteitscrisis terecht komt. Deze winteruitgave van Tempora Nostra illustreert ook dat veel smakelijke ingrediënten van het onderwijs van vroeger nog steeds in het schoolmenu voorkomen: natuur, poëzie, sport, muziek. Beekvliet blijkt bepaald geen milieu te zijn waarin, zoals elders in het land, een adjunct-directeur een leerling bij een ruzie “in de kraag grijpt” en deze opvoedende bemiddelaar “voor eigen bescherming in bewaring moet worden gesteld”, omdat een heetgebakerde ouder hem agressief de les wil lezen. Ook de schaduwkanten van het leven laten zich zien. Beekvliet heeft wederom definitief afscheid moeten nemen van een leerling, de 17-jarige Rick Roefs, die een ongelijke strijd voerde tegen een ongeneeslijke ziekte. Wanneer zo'n jong leven in de knop gebroken wordt, is ook de schoolgemeenschap sprakeloos verdrietig. TN schenkt welverdiende aandacht aan de “schoolverlater” Kees Gondrie, wiens vertrek aan het einde van het schooljaar door privé-omstandigheden niet gevierd kon worden. We wensen hem alle goeds voor de toekomst. De redactie wenst u, ook namens het bestuur van NMI, een uitdagend 2012. Misschien kan de peptalk van Vergilius daarbij ook nog wat inspiratie bieden.

Durate et vosmet rebus servate secundis
Revocate animos maestrumque timorem mittite
Hou vol en bewaar jezelf in voorspoed.
Kop op, mensen, weg met de doemscenario's!

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter TN

Kees Gondrie, afscheid van Beekvliet

Kees Gondrie heeft afscheid genomen van Beekvliet. In het BeekvlietBulletin is hij uitgezwaaid.

Afscheid nemen kan geen routine zijn want elke collega heeft een speciale plek, verkregen in een jarenlang gedeeld verleden, en daarvan afscheid nemen zal altijd emoties teweeg brengen. Maar de plek die Kees Gondrie op Beekvliet inneemt is wel heel bijzonder, zeg maar rustig uniek.

Hoe te omschrijven wat Kees voor Beekvliet betekend heeft in al die jaren? Bij een uitvoerig antwoord is dit Beekvlietbulletin wellicht te krap. Kies je enkele aspecten uit, dan doe je hem onrecht. Iets er tussenin dan maar..

Natuurlijk een fantastische wiskundeleraar. Vraag het aan al zijn leerlingen en oud-leerlingen: ze roemen zijn uitleg, zijn onverstoorbare kalmte en de prettige werksfeer in zijn les, eerste voorwaarde voor goede resultaten en die zijn er dan ook altijd geweest. En natuurlijk kan Kees -zoals waarschijnlijk elke wiskundeleraar-

het af en toe niet nalaten om de klas te overdonderen met zijn fenomenale rekenvaardigheid: als de leerling van dienst na een minuutje stoeien met het rekenmachientje aarzelend opkijkt en een antwoord produceert, blijkt dat antwoord

Tekening Jan Lurinks

Kees Gondrie begeleidt de disco-klas

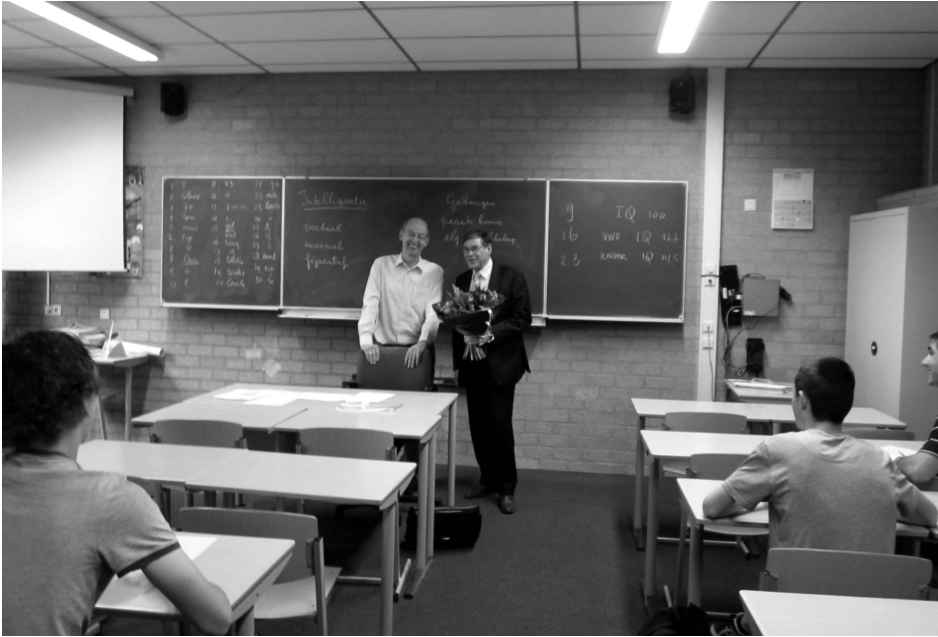
Bloemen voor Kees Gondrie

al lang en breed op het bord te staan. Kees: you're the best! En je weet wie dit zegt.

Dat diezelfde sfeer ook al die jaren in onze sectie geheerst heeft is voor een groot deel aan Kees te danken. Hij zoekt nooit de confrontatie, altijd de harmonie, bouwt bruggen en streeft naar consensus: kwaliteiten die in onze sectie van eminent belang gevonden worden.

Jarenlang was hij de brugklasleider, de eerste persoon waarmee vele generaties aankomende leerlingen en hun ouders te maken kregen, als zij kozen voor Beekvliet. Hij organiseerde de brug-

klaskampen in Huize Bergen en in de Heezemans-hoeve, hij onderhield de contacten met de basisscholen, hij onderkende het belang van de ouderbezoeken, zocht de juiste mentoren voor de brugklassen en hij stelde er een eer in al zijn pupillen na het brugklaskamp bij naam en toenaam te kennen samen met alle niet onbelangrijke randinformatie als broertjes, zusjes, fietsgroepen et cetera. En alsof dat niet genoeg was organiseerde hij ook nog extra cursussen Latijn en Wiskunde, niet voor de brugklassers, maar voor hun ouders, bedoeld om straks hun kroost beter te kunnen helpen bij die 'moeilijke' vakken. Na het pensioen van Jan van Rijnsoever heeft Kees de taak van roostermaker op zich genomen. Een goed rooster is van wezenlijk belang voor een school en het is duivels moeilijk om dit te realiseren. In het rooster komen alle wensen, mogelijkheden en moeilijkheden van zowel de leerlingen als de docenten bij elkaar: achtste uren, tussenuren, overlegmomenten, vrije dagdelen, incidentele of permanente wijzigingen: al met al een schier onmogelijke klus. Docenten konden altijd bij Kees terecht met hun vragen en verzoeken om iets te wijzigen: hij wist er meestal wel een mouw aan te passen, en als dat niet lukte, wist je zeker dat Kees er alles aan gedaan had om het toch voor elkaar te krijgen. En om het even welke commissie op Beekvliet weet dat ze haar enthousiasme over prachtige nieuwe onderwijsvormen beter even kan opschorten tot de roostermaker zijn licht over de haalbaarheid heeft laten schijnen. Kees doorziet problemen waar anderen geen vermoeden van hebben en tovert vervolgens met een schijnbaar achteloos gemak de oplossingen uit de hoge hoed, zijn collega's in verbijstering en bewondering achterlatend. Niet onbelangrijk: de roostermaker levert een deel van zijn zomervakantie in, want het rooster voor het nieuwe jaar moet af. Dat mag ook wel eens gezegd worden en het toont ook hoezeer Kees verbonden was met Beekvliet. Kees is actief geweest bij heel veel dingen: de eerste wandeltocht in Luxemburg van jeugdherberg naar jeugdherberg zette hij op samen met Christ van de Noort. In menige Provence-reis was hij van de partij als begeleider. De ogen van onze (oud-)classici gaan

De laatste les

een beetje glimmen van weemoed bij de herinnering aan de Provence en eigenlijk mag je de gymnasiast Kees Gondrie ook wel tot de klassieke sectie rekenen: hij zou zo Latijn tot klas 3 kunnen geven. In de latere Rome-reizen heeft menig groepje zich kunnen laven aan zijn onmiskenbare eruditie en zijn liefde voor de kunst: hoe weet U dit allemaal? Zelf hield hij er de liefde voor Italië en het Italiaans aan over.

En op veel meer plekken heeft Kees Gondrie zijn sporen nagelaten en een rol gespeeld, altijd ten behoeve van zijn Beekvliet, leerlingen evengoed als collega's. In de docentenraad en in de MR heeft hij samen met enkele collega's de 'koptaken' geïnventariseerd, lang voordat Ons Middelbaar Onderwijs doorkreeg dat het billijk is om ook te kijken naar andere dan lesgevende werkzaamheden die nu eenmaal ook op school verricht moeten worden. Juist ja, dat zijn dus koptaken.

Enkele jaren geleden hoorde ik Kees vol enthousiasme de rol van Jaap Stam beschrijven, op dat moment de laatste man bij Ajax, die hij bij een voetbalwedstrijd in actie gezien had. Niet toevallig natuurlijk, want in zijn actieve tijd als voetballer was Kees ook laatste man en een hele goede! "Hij loopt geen meter te veel, maar als hij er moet zijn, dan staat hij er. Hij overziet het hele spel, weet steeds wat er gaat gebeuren en als zijn medespelers steken laten vallen lost hij het op. Hij is ongelooflijk effectief. Hij zet de lijnen uit en hij staat in het hart van de organisatie." Het lijkt me dat ik niet beter kan omschrijven dan met zijn eigen woorden wat Kees voor Beekvliet heeft betekend: deze fantastische collega en bovenal aimabele man stond al die jaren in het hart van deze organisatie.

*Kees, van harte bedankt.
Namens de sectie wiskunde,
Jozef Hanenberg*

Rick Roefs

Overlijden Rick Roefs

Midden in de vakantie, op donderdag 28 juli, werd Beekvliet opgeschrikt door het verschrikkelijke nieuws dat Rick Roefs (17), aanstaand leerling van de eindexamenklas, was overleden. Een agressieve vorm van acute leukemie, met haarden in de hersenen, werd hem binnen enkele dagen fataal. De verslagenheid was groot: bij zijn vrienden en jaargenoten – van wie een groot aantal enkele weken eerder nog met hem op vakantie was geweest in Spanje – bij de overige leerlingen van Beekvliet en bij alle personeelsleden. Een groot aantal leerlingen en personeelsleden was, ondanks het feit dat het midden in de vakantie was, aanwezig bij de avondwake en uitvaart, in de kerk van Den Dungen. Ricks broers (Tim, klas 4 en Stef, klas 2) en zijn (Beekvliet-)vrienden leverden in woord en gebaar indrukwekkende bijdragen aan deze bijeenkomsten.

Vanzelfsprekend stond de opening van het nieuwe schooljaar, drie weken later, ook in het teken van Ricks overlijden. Op maandagavond 29 augustus werd in de aula een afscheidsbijeenkomst gehouden, die was samengesteld door Ricks vrienden en klasgenoten, samen met de rector, Fredi Kaufmann (levensbeschouwing) en Patrick van Aarle (mentor van Rick). Het was een indrukwekkende avond, waarbij vrijwel alle leerlingen van Beekvliet aanwezig waren om afscheid te nemen van Rick en om zijn ouders en broers steun te betuigen voor het komende schooljaar. Tijdens de bijeenkomst werd in de aula een herdenkingstafel ingericht, om de herinnering aan Rick levend te houden.

Leerlingen en docenten

Op 29 augustus is het schooljaar 2011-2012 van start gegaan, met 723 leerlingen. In de vier (grote) brugklassen zitten in totaal 122 leerlingen. In de tweede klas zitten 133 leerlingen, in klas 3 101, in klas 4 120 en in klas 5 131. De zesde klas heeft dit jaar 116 examenkandidaten.

Aan het personeelsbestand werden slechts twee nieuwe namen toegevoegd: Ramon Guerrero geeft vanaf dit schooljaar filosofie en Sonja Hillekens is nieuw in de sectie klassieke talen.

Catering

Wel nieuw op school met ingang van schooljaar 2011-2012: een externe cateraar (Markies Catering) in de kantine. Dat betekent overigens niet dat leerlingen zich vanaf nu tegoed kunnen doen aan friet of broodjes kroket: de cateraar verkoopt voornamelijk een uitgebreid assortiment aan gezonde broodjes. De eerste ervaringen zijn positief: leerlingen

waarden de nieuw geboden mogelijkheden. Alleen de oude vertrouwde melkpas wordt door sommigen gemist: er kan niet zo snel melk worden verstrekt als 'vroeger', wat tot grote wachttijden leidt. Maar ook aan dit wachtrijprobleem wordt inmiddels gewerkt.

Interne verbouwing

Nu de nieuwe BINAS-vleugel is opgeleverd – er wordt alleen nog gewerkt aan de laatste details voordat een officiële opening ervan kan plaatsvinden – zijn er in het hart van de school enkele lokalen vrijgekomen. Deze zijn in de zomervakantie grondig gerenoveerd. Ook enkele andere ruimten (met name de voormalige kabinetten) zijn opnieuw ingericht en hebben een nieuwe bestemming gekregen (spreekkamers, opslagruimte of kantoorruimte). Gevolg hiervan was dat in de zomervakantie een grote interne volkshuizing heeft plaatsgevonden: in het voormalige scheikundelokaal worden nu muziek- en dramalessen gegeven, de natuurkundelokalen worden inmiddels bewoond door wiskundigen. Ook andere vaklokalen zijn meer geclusterd: nabij de personeelskamer huist nu de sectie klassieke talen, in de 'blauwe gang' de gammasector (Ak, Gs, Ec, Lv) met als burens de diverse talensecties (Du, En, Fa). Er volgen nog enkele interne verbouwingen in de loop van komend schooljaar.

Eurekafoon!-winnaars

Op zondag 18 september werd in de landelijke finale van de Eurekafoon!-wedstrijd bekend gemaakt dat twee (inmiddels oud-)leerlingen van Gymnasium Beekvliet, Clareyne de Vries en Ramón van Hamond, de eerste prijs gewonnen hebben met hun zelf ontworpen muziekinstrument: de 'tuptofoon'. Zie elders in dit blad voor een impressie van de finale door henzelf.

Afscheid Kees Gondrie

Op vrijdag 30 september nam Beekvliet officieel afscheid van Kees Gondrie, docent wiskunde, jarenlang brugklasleider en ongeëvenaard roostermaker. Vanwege familieomstandigheden was het afscheid (oorspronkelijk eind juli gepland) even uitgesteld, maar nu werd alsnog op gepaste wijze afscheid genomen van een Beekvliet-icoon. Uiteraard werd er tijdens de afscheidsbijeenkomst (ludiek) gerekend; zie ook elders in dit blad.

Beekvliet-experience

Voor het derde jaar op rij is inmiddels weer de Beekvliet-experience georganiseerd: drie woensdagmiddagen voor leerlingen uit groep 8. Zij kunnen alvast de sfeer proeven, een aantal lessen volgen, meedoen aan proefjes, drama en muziek. De eerste twee bijeenkomsten trokken dit jaar ruim 130 resp. 170 deelnemers.

Patrick van Aarle

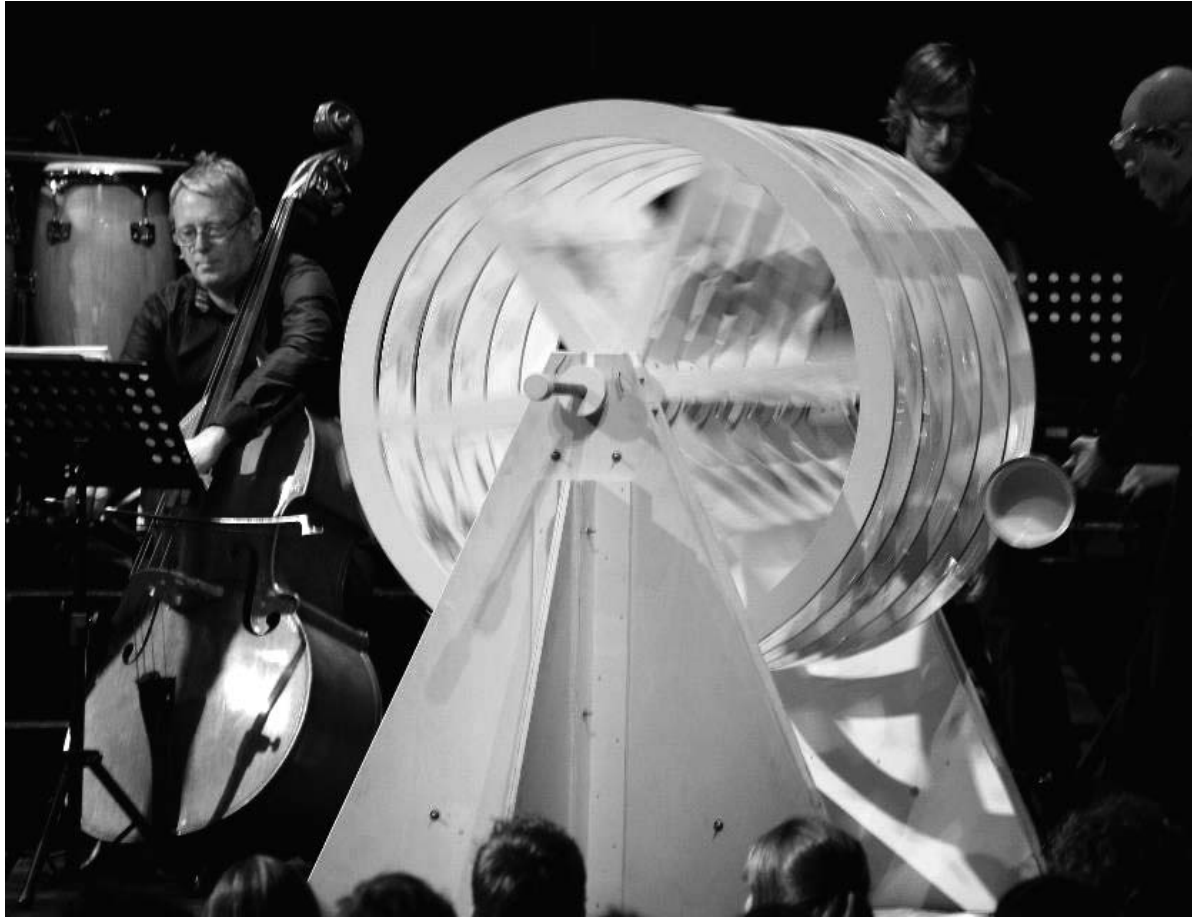
De Tuptofoon

Op zondag 18 september werd in de landelijke finale van de Eurekafoon!-wedstrijd bekend gemaakt dat twee (inmiddels oud-)leerlingen van Gymnasium Beekvliet, Clareyne de Vries en Ramón van Hamond, de eerste prijs gewonnen hebben met hun zelf ontworpen muziekinstrument de 'tuptofoon'. Zij lieten zich bij het maken van hun enorme ratel inspireren door het geklop van een specht tegen een boomstam. De finalisten hebben zelf aan de TU Delft hun instrumenten in elkaar mogen zetten; tijdens de finale werden deze ingezet bij een concert van Nieuw Ensemble, een orkest van twaalf musici, die vooral op tokkelinstrumenten spelen. Aan de prijs was een bedrag van 1000 euro verbonden. Hieronder geven Clareyne en Ramón een impressie van het voortraject, de finale en de prijsuitreiking.

Wat begon als een opdracht voor het vak Beeldende Vorming eindigde in een finale van een nationale wedstrijd. Eurekafoon! is een wedstrijd voor design en muziek. De opdracht was om een nieuw en origineel instrument te ontwerpen dat gebaseerd was op de natuur. Wij kwamen ineens op een idee: een slaginstrument dat het een keer van de andere kant bekeek. Later hebben we het instrument omgedoopt tot de tuptofoon (= Grieks voor: tikkend geluid).

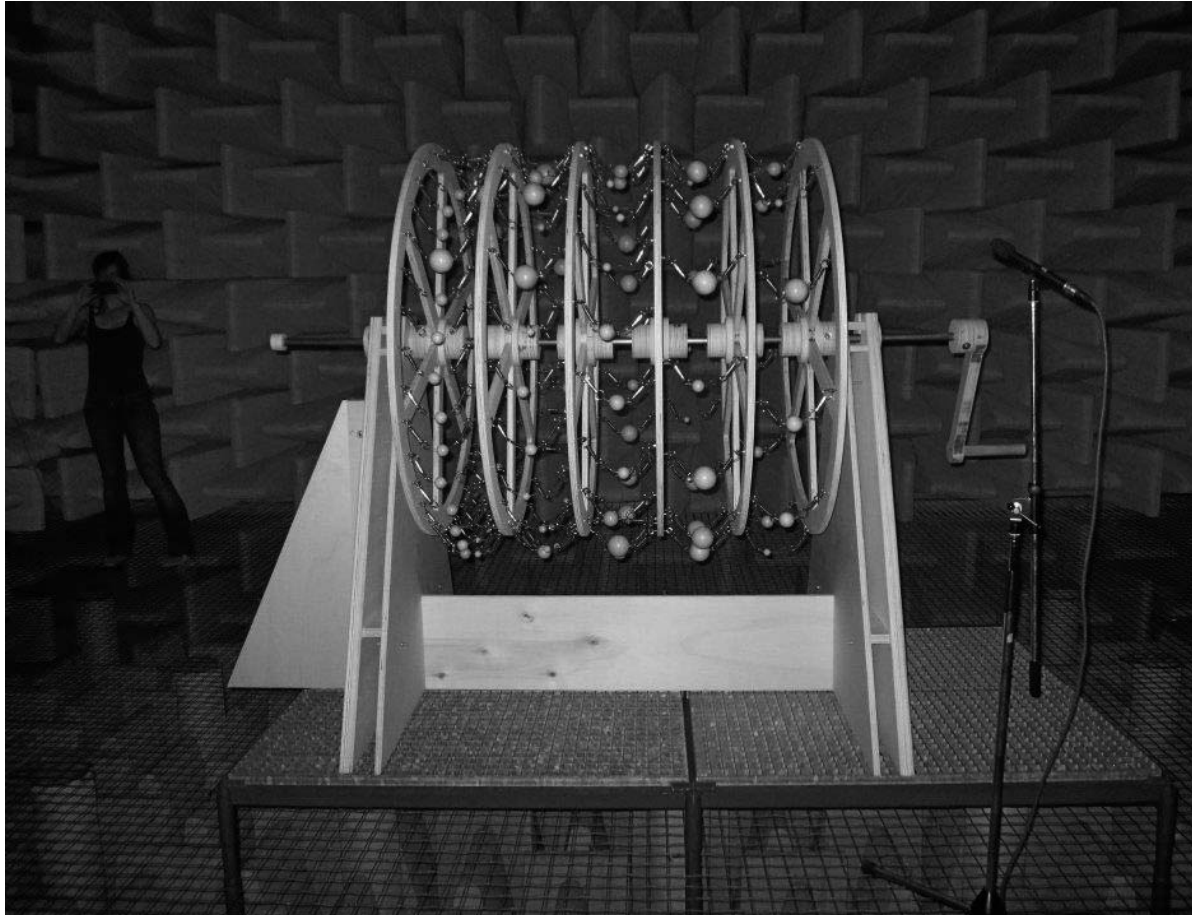

Clareyne de Vries en Ramón van Hamond

Nadat bekend werd gemaakt dat ons ontwerp bij de beste drie van Nederland was verkozen, mochten we ons kleine prototype op de TU Delft op ware grootte gaan uitbouwen. Dit was een leuke uitdaging, waarbij we moesten oppassen dat er geen houten ballen naar ons hoofd slingerden tijdens het testen. Toen de instrumenten af waren, werden ze toevertrouwd aan de componisten van het Nieuw Ensemble, die speciaal voor het instrument een compositie zouden gaan schrijven. Vanaf dat moment hadden wij het niet meer in de hand en was het voor ons ook een verrassing hoe het uiteindelijke muziekstuk op ons instrument zou gaan klinken.

In Paradiso te Amsterdam was dan op 18 september eindelijk de finale. De muziekstukken op de instrumenten werden voor het eerst voor publiek gespeeld. Dit was echt buitengewoon. De twee concurrerende instrumenten waren eerst aan de beurt en daarom moesten wij het langst met onze zenuwen zitten. Maar toen dan uiteindelijk het muziekstuk met ons instrument begon, was er geen houden meer aan. De spanning ging eraf en het was zo mooi om te horen, maar ook om te zien, dat we niet meer konden stop-

pen met lachen. Hoewel de muziekstijl niet echt onze favoriet was, was het toch een heel speciale beleving. Al met al was het een geweldig gezicht om je instrument bespeeld te zien worden, we hebben er echt van genoten. Vooral was het grappig om te zien hoe volwassen mannen opeens weer kinderen leken bij het bespelen van de tuftoon. Ook kon de assistent na afloop gerust zeggen dat hij weer in topconditie was gekomen door het ronddraaien van het enorme rad. Wij zagen al duidelijk een dikke en een dunne arm, dus misschien is een keertje afwisselen aan te raden.

De hele ervaring, van begin tot eind, is echt iets wat we nooit meer zullen vergeten. Onder andere omdat we meerdere malen in kranten hebben gestaan en zijn uitgenodigd voor een festival voor ontwerpers, maar bovenal omdat er een hele leuke filmreportage van is gemaakt, die we binnenkort mogen ontvangen.

Clareyne de Vries en Ramón van Hamond (2011)

Geen Oxford, maar Rotterdam

Jaynee Vugts wilde na Beekvliet gaan studeren in Oxford, Engeland. Het werd geneeskunde in Rotterdam. Ze heeft het naar haar zin.

Jaynee Vugts

Op dit moment zit ik op mijn bank in mijn kamer in Rotterdam. Ik heb het Brabantse land verlaten en woon nu in Rotterdam. Ik zit in het tweede jaar van een erg leuke geneeskunde-opleiding. Eindelijk de studie die ik wilde doen! Ik weet dat het erg moeilijk is om op deze studie binnen te komen. Maar ik moet Beekvliet dan ook bedanken voor alle mogelijkheden die ze hebben geboden om me te helpen om hier binnen te komen.

Ze hebben me ook geholpen met mijn wens in Engeland te studeren. Helaas is dit niet gelukt en kon ik niet naar Oxford. Maar Rotterdam bevalt erg goed op dit moment. De keus op de opleiding geneeskunde viel pas in de vierde. Toen ik in de brugklas kwam, had ik al geen idee wat

ik van de middelbare school moest verwachten, laat staan van een universiteit. De eerste keer naar Beekvliet was erg spannend. Ik kende niemand toen ik hier aankwam en het was een half uur fietsen van huis, wat een verandering was van de 10 minuutjes naar de basisschool. Gelukkig was ik zo gewend aan het verre fietsen, omdat ik nooit alleen hoefde te fietsen. Het alleen naar Beekvliet komen van de basisschool was ook al snel geen probleem meer. Dankzij het brugklaskamp had ik al snel vriendinnen gemaakt. Zo was de middelbare school al snel niet eng meer. Toen in de vierde klas de klassen weer door elkaar werden gehaald, was ook dit wel weer spannend. Zit je nog bij al je vriendinnen? Is de nieuwe klas wel leuk? Ook dit viel mee. In de vierde maakte ik mijn beste vrienden, waar ik nu nog steeds contact mee heb. Tijdens de laatste 3 jaar op Beekvliet hebben we veel lol gemaakt met zijn allen.

Door het verbredingsproject in de eerste, tweede en derde jaar, werd voor mij toch wel duidelijk dat mijn interesse in het geneeskundige vlak lag. Door de masterclass in de vijfde over human body signals wist ik dat ik ook de technologie achter de apparaten graag zou willen weten, maar met Junior Med School wist ik toch zeker dat geneeskunde mijn opleiding zou zijn. Bij dit laatste programma hoorde ook een klein onderzoekje. Ook dit was erg leuk. Dit is dan uiteindelijk het begin van mijn interesse in het onderzoek, dat zich nu voortzet in het helpen bij een onderzoek op de afdeling Thoraxchirurgie. In het vierde jaar op Beekvliet, ben ik ook naar Oeganda geweest voor het project Edukans. Aan het begin van deze reis had ik me nooit kunnen voorstellen hoeveel deze reis voor mij zou betekenen. Ik denk vaak terug aan wat ik hier gezien heb. Daarom ben ik dit jaar ook begonnen bij de vereniging IFMSA (International Federation of Medical Students Association). Bij deze vereniging ga ik een ontwikkelingsstage opzet-

ten. Ook heeft de reis naar Oeganda mijn interesse gewekt voor Artsen Zonder Grenzen. Hopelijk kan ik na mijn opleiding een paar maanden mee om nu iets voor de mensen in Oeganda te betekenen. Want dat was iets dat miste in Oeganda. We keken bij de projecten, maar konden op dat moment niets doen, dat moest thuis gebeuren door geld in te zamelen.

Als iemand mij vraagt naar Beekvliet, dan moet ik denken aan de Romereis. Dit was een geweldige ervaring. Zo veel gezien en zoveel gedaan. Een mis met de paus bijwonen was wel erg uitzonderlijk. Ook de avonden waren nooit saai. Het was een mooie afsluiting van alle reizen en kampen die werden gemaakt op Beekvliet. Want ondanks dat Luxemburgkamp erg zwaar was, maar vooral ook erg koud, was ook dit kamp geweldig. Zeilen vind ik ook nog steeds erg leuk sinds de tweede. Het slapen op een boot, was namelijk ook een erg aparte ervaring. En dan hebben we ook nog de uitwisseling. Ik ging naar Duitsland en mocht werken in een ziekenhuis. In het ziekenhuis werkte ik ook met een vriendin samen. We hebben operaties gezien en mochten op de eerste hulp staan. Het was lastig om in een ander gezin in een andere taal te spreken, maar het was ook een ervaring. Hierdoor was het ook minder eng om van de zomer in mijn eentje naar Zuidoost Azië te gaan en deel te nemen aan een groep rondreis.

Waar ik verder op dit moment mee bezig ben is vooral om de planning rond te krijgen.

Want naast IFMSA zit ik ook bij een studentenvereniging. En behalve het helpen bij een onderzoek, werk ik ook op de Intensive Care van de Thoraxchirurgie. Het is dus soms wat goochelen met de tijd, maar dat maakt het ook erg leuk.

Als laatste wil ik alle leraren bedanken die ik gedurende de 6 jaar dat ik op Beekvliet was, heb ontmoet. Ik kijk met heel veel plezier terug op deze tijd en ook mis ik die tijd wel eens. Een kleine school, alles duidelijk en er wordt naar je omgekeken om te controleren of alles wel goed gaat.

Jaynee Vugts

In Oeganda

Een kleine Indo uit Gestel

Beekvliet had een heel grote invloed op Chris Reemer. Hij vond zijn weg in het leven en in zijn werk.

Goh, wat is het moeilijk om over jezelf te vertellen. Toen mij de vraag gesteld werd om dat te doen twijfelde ik enorm! Wie is er nu geïnteresseerd in mij? Hierbij een poging. Mijn naam is Chris Reemer, ben geboren in Sint-Michielsgestel, en heb tot mijn 18e in Sint-Michielsgestel gewoond. Ik ben het jongste (en dus meest verwende) kind uit een gezin van 5 kinderen. Niet een standaard gezin, overigens. Want wij hebben een iets afwijkende huidskleur, en we hebben een BN-er in onze familie. Ben ook jaren door het leven gegaan als ‘de broer van ...’. Dat is soms leuk, soms ook goed voor een behoorlijke identiteitscrisis.

We waren in die tijd ook echt wel anders. Nog voordat ik op Beekvliet kwam, had dit Brabantse boertje al zijn eerste concert van Earth, Wind & Fire (toen nog zo onbekend, dat ze in het voorprogramma van Santana zaten) te pakken. En ging ik met mijn zusje en een journalist van Oor naar de Brothers Johnson in Paradiso. Maar we waren ook zichtbaar anders. Want wie ging er in die tijd vanuit Gestel kleding en schoenen kopen in Amsterdam? Wie werd er uitgelachen op de grote en kleine cour [??] met zijn bandplooibroeken en puntlaarzen?

Beekvliet heeft een hele grote invloed gehad op mijn leven. Niet op intellectueel gebied overigens, wel op sportgebied. En dus op het gebied van mentaliteit. Dankzij ‘Blootje’ ben ik in het volleybal gerold, en heb ik geleerd dat je met talent ver komt, maar met doorzettingsvermogen nog veel verder! In de laatste 2 jaar van Beekvliet mocht ik als kleinste speler in het Nederlands jeugdteam meespelen met de groten en daar had ik veel, heel veel training voor nodig, maar ook voor over. Het geeft ook een kleine Indo een kick als je voor Nederland mag uitkomen en het Nederlands volkslied hoort.

Er is nog een andere reden waarom Beekvliet een grote invloed op mijn leven heeft gehad. Dankzij mijn overbuurjongen, klasgenoot en vriend Jos van Hout ben ik uiteindelijk in de reclamewereld terecht gekomen, waar ik nu nog steeds mijn boterham in verdien met De Makers Marketing & Communicatie. Al meer 20 jaar.

Na Beekvliet ben ik naar Nijenrode gegaan om er bedrijfskunde te studeren. Veel mensen vroegen zich af waarom ik per se naar Nijenrode wilde. Ik was namelijk helemaal geen ‘Nijenrode-type’. En oorspronkelijk wilde ik ook liever naar de TH in Eindhoven om bedrijfskunde te studeren. Maar op aandringen van mijn ouders ben ik naar een open dag geweest. Ik kan mij als de dag van gisteren herinneren dat ik samen met mijn vader van de parkeerplaats de campus op liep. Het eerste dat ik zag was: feest! Jongens en meisjes op balkons, luide muziek, lachen, lol maken. Een heel dorp met studenten die lol, heel veel lol aan het maken waren. Toen was ik direct verkocht en dacht: hier wil ik bij horen! En eerlijk gezegd is dat ook de mooiste tijd van mijn leven geweest. Ik heb er leren (bier) drinken, ben toegetreden tot een van de weinige disputen, ben 2 keer

4 dagen geschorst geweest van de campus (arme pa & ma), heb een jaar in het Barcolleghe gezeten (20 kg zwaarder geworden, waarvan 13 kg binnen 3 maanden), heb leiding gegeven aan de Sportvereniging, een wintersportreis georganiseerd voor 50 man, campagneleider geweest voor iemand die opging voor een bestuursfunctie, heb daar mijn beste vrienden aan overgehouden en natuurlijk mijn vrouw Edmée Burger. En o ja, ik heb er ook nog gestudeerd. Nou ja ... ik haalde mijn diploma pas na bijna 5 jaar terwijl je er 3 jaar over kunt doen (arme pa & ma).

De belangrijkste levensles die ik op Nijenrode geleerd heb is dat je altijd dicht bij jezelf moet blijven. Natuurlijk verruilde ik destijds mijn disco-outfit voor het jasje-dasje van Nijenrode. Maar in essentie ben ik dezelfde kwajongen gebleven met duidelijke grenzen waaraan je wel en per se niet wilt meedoen. Je hoeft niet overal bij te horen. Dat wordt echt gewaardeerd.

Ik heb mijn vrouw Edmée op Nijenrode leren kennen. Zij kwam net aan, toen ik in het Barcolleghe zat. En dus een enorme bralaap was, waar zij niets van moest hebben. Het is uiteindelijk toch goed gekomen omdat zij heel lang echt niets van me moest hebben. Pas aan het einde van dat schooljaar (1983) kon ik na veel aandringen haar overerven. Dat voelde ook letterlijk zo!

Chris Reemer met zijn gezin

Pas op mijn 39e ging een grote wens van me in vervulling (een carrièrevrouw heeft zo zijn nadelen). We kregen ons eerste kindje Isabelle en 2 jaar later Daniël. Het gezinsleven heeft ons heel veel rust gebracht. Van globetrotters werden we cocooners en dat beviel heel goed. Wij hadden alles al gedaan (voor ons gevoel) en waren er voor de volle 100% voor de kinderen. Inmiddels zijn de kindjes ietsjes zelfstandiger en begint het weer aan alle kanten te jeuken. Daarom ben ik het afgelopen jaar gestart met 2 nieuwe bedrijven: Danisa Loyalty Concepts en SonorSense. Danisa is een klantenvolgsysteem waarbij we geautomatiseerd en gepersonaliseerd brieven, e-mails en sms'jes kunnen sturen naar de klanten van onze klanten, om zo de relatie te versterken en de loyaliteit te vergroten. De eerste branche waar we deze technologie aan het uitrollen zijn is de audicienbranche.

SonorSense doe ik samen met een compagnon. Wij hebben voor audiciens een hele goede en betaalbare hoortest laten ontwikkelen op een tablet pc, die audiciens in staat stelt om meer klanten te werven buiten zijn eigen winkel (bijvoorbeeld bij een bevriende apotheek, huisarts enzovoort). Want de gegevens van de test worden via internet naar de audicien gestuurd waardoor hij direct actie kan ondernemen wanneer iemand gehoorschade onderneemt. Voor klanten van Danisa kunnen wij uiteraard beide databases aan elkaar koppelen!

Genoeg over het zakelijke. Wat ik er verder over kwijt wil, is dat ik er lol in heb en daarvoor ook gemakkelijk er veel tijd in steek. En dat is eigenlijk wel een rode draad in mijn leven: Genieten en lol maken, want het leven is kort. Haal er het maximale uit.

Chris Reemer

Huidig Beekvliet in de pers

De afgelopen periode is Gymnasium Beekvliet vaak in het nieuws geweest. Omdat we reünisten graag op de hoogte houden van ontwikkelingen van het huidige Beekvliet, maken we een selectie uit het Brabants Dagblad.

Docente Gymnasium Beekvliet wil dat studenten ook van de vrijheid genieten

Een docente die aankomende studenten via een boek tips geeft voor het studentenleven. Het klinkt in eerste instantie wat vreemd in de oren. Toch meent Van der Burg, docente Grieks en Latijn aan Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel, dat het voor veel studenten een flinke overgang is van het voortgezet onderwijs naar een vervolgopleiding. Het studentenleven is niet altijd rozengeur en maneschijn. Thema's als heimwee, dips, studiedruk en zelfstandigheid vormen belangrijke elementen in het nog uit te brengen boek. "Voor veel leerlingen is het nog ver van hun bed. Als ze gaan studeren komen ze voor keuzes te staan, zoals Ga ik wel of niet op kamers? Hoe overleef ik het eerste jaar? Sluit ik me wel of niet bij het corps aan?"

Van der Burg wil met haar boek 'Het Studentenleven van A tot Z' aankomende studenten handvaten geven om hun weg te vinden in het studentenleven. "Bij ieder item vertelt een student over zijn of haar eigen ervaringen. Na elk stukje citaat volgt er een raad en een daad." Ook wil ze dat studenten meer genieten van de vrijheid. "Toen ik in Leiden studeerde was ik erg plichtsgetrouw. Als ik er op terugkijk, had ik nog meer van de vrijheid willen genieten. Ik zou de serieuze studenten willen porren om het wat los te laten."

Voor de verhalen in het manuscript wendde de docente zich onder andere tot oud-leerlingen van Beekvliet. Ze was verrast door de openheid. "Een meisje vertelde dat ze verliefd was geworden op de zoon van de huisbaas. Ze woonde in een herenhuis in Amsterdam. Haar moeder en vriendinnen hadden haar nog gewaarschuwd. Ze worstelde met de vraag hoe ze hiermee om moest gaan. Ik vond dat ze dat heel mooi en open vertelde. Een andere studente vertelde dat het studentenleven niet aan haar verwachtingen voldeed. Ze had zich bij het corps aangesloten en deed alles wat aan het studentenleven leuk zou moeten zijn. Ze vond uiteindelijk in het wedstrijdroeien haar ding."

Van der Burg ziet het boek als een aanvulling op de eigen ervaringen van aankomende studenten. "Je moet het van twee kanten zien. Er is niet duidelijk één boodschap. Het boekje biedt twee kanten, maar de lezer moet zelf beslissen."

Via tenpages.com, een site van een oud-leerling van Beekvliet Valentine van der Lande, heeft Van der Burg haar manuscript gepubliceerd. Mensen kunnen op de site, door middel van het kopen van aandelen, laten zien dat ze het boek waarderen. Van der Burg moet 2000 aandelen verkopen om het boek gepubliceerd te krijgen. Dit doel heeft ze gisterenmiddag bereikt. Zij krijgt van de uitgever acht maanden de tijd om het boek te voltooien. "Ik ga ervan uit dat het gaat lukken", zegt ze met een glimlach.

De beesten van Joris

De interesse voor bijzondere dieren komt bij de 18-jarige Joris Aarts uit Sint-Michielsgestel niet uit de lucht vallen. Zeven jaar geleden vond een van zijn jongere broertjes een onbekend insect. Aarts ging op onderzoek uit en stuitte op een website over het houden van insecten. Zijn interesse was gewekt. “Vanaf dat ik kon lopen, heb ik altijd interesse in dieren gehad. Het is begonnen met insecten, maar later ben ik ook slangen en hagedissen gaan houden.” Sindsdien heeft de eindexamenleerling van het Lyceum Beekvliet een bonte verzameling aan bijzondere dieren gehad, waaronder ook wandelende takken. Hij schreef er voor school, onder begeleiding van docente Daniëlle Schuijffel, een werkstuk over. “Ik zag dat wandelende takken van kleur veranderden. Op internet kon ik er niets over vinden en andere hobbyisten zeiden dat het niet mogelijk was.” Het toeval wilde, dat Joris voor school een werkstuk moest maken over een zo origineel mogelijk, wetenschappelijk onderwerp. Hij besloot om op onderzoek uit te gaan en toonde aan dat de wandelende tak wel degelijk van kleur kan veranderen. Het werkstuk leverde Joris, samen met elf andere leerlingen uit het hele land, een KNAW Onderwijsprijs op. De Koninklijke Nederlandse Akademie voor Wetenschappen reikte de prijs gisteren aan hem uit. Naast een oorkonde krijgt hij een studiebeurs van 1.500 euro bestemd voor zijn eerste studiejaar aan een Nederlandse universiteit of hogeschool. “Ik wil graag geneeskunde gaan studeren in Nijmegen of Utrecht.” Omdat Joris de prijs heeft gewonnen, mag de school academieleden als gast uitnodigen. “De school is daar erg dankbaar voor. Ik heb er erg veel lof voor gekregen.” Op dit moment bezit Joris vier verschillende soorten insecten en tien reptielen. Hij heeft daarvoor een aparte kamer met terraria. “Het verzorgen van de dieren neemt veel tijd in beslag, maar het is goed te combineren met school, sporten en gitaarspelen.” Een van zijn slangen, de koningspython, heeft echter een nogal kieskeurige etensbehoefte. Het dier eet namelijk alleen levende muizen. Joris had het liever anders gezien: “Het is een afweging die ik moest maken. De python moet toch gevoed worden. Ik heb zelf ook muizen gehouden, dus leuk vind ik het niet.”

Bron: Brabants Dagblad 10 juni 2011

Beekvliet meest succesvolle vwo-opleiding

Het Elde College uit Schijndel heeft bij het eindexamen dit jaar zowel het hoogst, als het laagst gescoord met het percentage geslaagden. Dit blijkt uit eigen cijfers van de scholen. De afdeling vmbo technologie en dienstverlening op de locatie in Sint-Michielsgestel scoorde 100 procent, terwijl de havo in Schijndel bleef steken op 80 procent. Het vwo van het Elde scoorde 84 procent. Het slagingspercentage bij het Boxtelse Baanderherencollege bleef steken op 87,4 procent, bijna tien procent minder dan vorig jaar. Gymnasium Beekvliet consolideerde met 92 procent haar resultaat en was daarmee de meest succesvolle vwo-opleiding. De score van het Boxtelse Jacob Roelands wijkt weinig af. Havo scoorde 80,2 procent (80,8 vorig jaar) en vwo 83,5 procent. Was 81,4 procent.

Bron: Brabants Dagblad 18 juni

Is Beekvliet nog te vinden?

(...) De aankondiging van het Gestelse college dat het een eind wil maken aan de wildgroei van borden in het buitengebied, gaat gepaard met de opmerking dat ‘in de huidige tijd’ alles ook via TomTom en internet te vinden is. “Juist daardoor zijn heel wat bordjes overbodig geworden”, meent de woordvoester. Besloten is dat er alleen nog verwijzingen komen naar recreatiebedrijven het Oudheidkundig Museum bij Kentalis of het theehuis Orkis in Den Dungen. (...) Dus geen verwijzingen meer naar cafetaria’s en restaurants. Ook de aparte bordjes die er tot voor kort hingen voor scholen als het Elde College en Gymnasium Beekvliet zijn verleden tijd. Opnieuw met een verwijzing naar de TomTom. (...)

Bron: Brabants Dagblad 9 juli 2011

Sportieve Beekvlieter loopt hard in..... Chersonissos

Het antwoord is serieuzer dan de vraag was bedoeld. Want Felix Gulinck (18) zegt ja in plaats van nee. Ja, deze jongeman heeft werkelijk waar lopen hardlopen tijdens zijn weekje vakantie op Kreta. In Chersonissos nota bene, van Oh Oh Cherso en dan weet je het wel. Natuurlijk moest ook hij even ontladen na zijn eindexamen, maar dan wel met de rem erop. Moeilijk? “Keuzes”, repliceert de Bossche hockeybelofte. Het is het hem waard, het wisselgeld is immers machtig mooi. De middenvelder van HC Tilburg is gisteren potdikkeme met Nederlands Jongens A aan het EK tot 18 jaar in Utrecht begonnen. Boeien dat het daardoor nog niet van z’n eigen examenfeestje is gekomen. En dat hij op andermans party’s voor de biertjes moet bedanken. Gulinck niet als enige trouwens, want de 2011-lichting van Gymnasium Beekvliet kent nog zo’n leerling die er als sporter uitspringt: Olaf van den Bergh. “Staan wij daar samen met ons glaasje cola...” De Boxtelse sprinter zit volgende week in Tallinn voor het Europees Jeugd Olympisch Festival en had dat toernooi geheid al lang als doel in zijn achterhoofd. Dat is toch wel een verschilletje met Gulinck, die bij aanvang van het hockeyseizoen totaal nog niet met het EK bezig was.

Hij zat weleens bij de Zuid-Nederlandse selectie, maar was voor de nationale jeugdteams nooit echt in beeld. Tot-ie afgelopen seizoen ineens opdook in Tilburg Heren 1, in de hoofdklasse dus. Je zou ‘m echt geen 18 geven, maar dit menneke bleef ogenschijnlijk simpel staande centraal op het middenveld. Balvast, stabiel, gedreven, geen gekke fratsen. Met die kwaliteiten charmeerde hij eerst coach Kai de Jager en na de winterstop ook diens opvolger Roger van Gent. Het was ergens rond maart dat hij het van hen hoorde. “Ze hadden me getipt bij de bondscoach.” (...) Maar ik heb heel veel vertrouwen gekregen en m’n debuut mogen maken.”

Veel meer dan dat zelfs, want op die eerste hoofdklasseminuten volgde de basis, het Oranjeshirt en nu zelfs een heus titeltoernooi. Waarvoor-ie eerst nog wel even wat formaliteiten moest afhandelen. “Ik had een Nederlands paspoort nodig.” Huh? Een ID-kaart was niet afdoende en op zijn Zweeds paspoort komt hij Oranje al helemáál niet in, maar wat is er in hemelsnaam Scandinavisch aan hem? Niks! “Maar mijn opa en

oma zijn vanwege het werk naar Zweden verhuisd. Daar is ook mijn vader geboren – hij heeft er tot zijn twaalfde gewoond.”

Die dubbele nationaliteit gaf Jan- Erik Gulinck weer door aan zijn drie koters, hoewel die gewoon hier zijn opgegroeid. (...) Inmiddels mag Gulinck het oranje dragen en wie van zijn teamgenootjes van toen zegt hem dat na?

Bron: Brabants Dagblad 13 juli 2011

Nieuw Beekvliet

Lekkere soto makasan, saté ajam, suddertje piep of dajak. Ze draaiden er hun handen niet voor om. De Javaanse vrouwen die in 1975 met hun gezinnen uit Suriname vertrokken tijdens de onafhankelijkheid en in Sint-Michielsgestel neerstreken werden onder vak-kundige begeleiding van Riboet Dasiman ondergebracht in een bejaardenhuis. Zestig bejaarden bij elkaar. Het was een unieke oplossing. Nooit eerder was een groep allochtonen zo ondergebracht. Eigenlijk autochtonen, want ze hebben natuurlijk hun Nederlands paspoort.

Op een mooie vergeelde foto uit 1981 is te zien hoe een stukje van het dagelijks leven eruit ziet in het bejaardenhuis dat zich een paar jaar later rond '88 in Nieuw-Beekvliet zou vestigen, met een eigen moskee. Oud-Beekvliet had een grote keuken. De bewoners kookten samen. Pony Djojodikromo, Toekie Mangoenwirono en Jetty Martosemito werken bij het zorgcentrum en kennen nog veel van hoe het er aan toe ging in het oude Beekvliet. “De bewoners kwamen twee keer per dag samen in de keuken. Heel gezellig. Volop sociale contacten tussen alle bewoners. Door het hele huis rook je allerlei eetgeurtjes. Daar kreeg je gewoon honger van”, lachen de drie, die zelf in het nieuwe huis bij toerbeurt voor bewoners kookten. Momenteel is de Boxtelse kok Eric Peeters in de keuken actief. Bewoners zullen hem zeker nog wat bij kunnen brengen op het gebied van de Javaanse keuken of het Indische, Antilliaanse of Chinese eten dat ze graag eten. Alle 51 kamers van Nieuw-Beekvliet zijn momenteel bezet. Er zitten Surinamers, (hindoe, creool, javaan), Molukkers, Indiërs, Antillianen en Chinezen. De moskee wordt nog maar door twee bewoners gebruikt, maar ze blijft intact en wordt voor geen enkel ander doeleind gebruikt dan voor het moslimgebed. De sfeer in huis is heel gemoedelijk. De becak (fietstaxi) en aankleding van het huis geeft een lekker ‘thuisgevoel’ aan de bewoners. De geur van lekker eten dringt nog altijd tot in alle spelonken van het gebouw door. Maar die aparte kooksfeer van vroeger. Nee, die keert niet meer terug. Jammer, want die tijd was toch wel héél knus, mijmeren Pony, Toekie en Jetty over die goede oude tijd.

Bron: Brabants Dagblad 1 augustus 2011

Aantal scholen vreest dat rookverbod leidt tot overlast buiten het schoolterrein

(...) Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel heeft volgens corrector Sietse Hoogeboom lang gearzeld of ze een rookvrije school moet en kan worden. “In het gebouw wordt sowieso niet gerookt. Er zijn weinig personeelsleden die roken en als ze roken doen ze dat op een speciale plek buiten het zicht en afgezonderd van de leerlingen. Wij hebben uiteindelijk niet voor een rookverbod gekozen, omdat we verwachten dat leerlingen door de wijken trekken. (...)

Brabants Dagblad 16 september

Instrumenten scholieren Beekvliet in première

Drie leerlingen van Gymnasium Beekvliet beleven op zondag 18 september de première van hun eigen muziekinstrument in Paradiso Amsterdam. De instrumenten zijn dan te horen in drie nieuwe composities die speciaal voor de instrumenten geschreven zijn. Aansluitend wordt het winnende instrument bekendgemaakt. De ontwerpen zijn ontstaan uit de scholierenprijsvraag Eurekafoon! in schooljaar 2010-2011. Leerlingen uit het middelbaar onderwijs kregen toen de opdracht zelf een muziekinstrument te ontwerpen.

Uit alle inzendingen zijn door een jury drie ontwerpen gekozen: de Trommelxylofoon van Lieke van Bekhoven (Sint-Michielsgestel), de Tuptofoon van Clareyne de Vries en Ramon van Hamond (Sint-Michielsgestel) en de Windysizer van twee scholieren uit Weert. Deze zijn dit voorjaar op de Faculteit Bouwkunde van de TU in Delft gebouwd door de vijf ontwerpers zelf. Drie Nederlandse componisten kregen de opdracht om te componeren voor deze nieuwe instrumenten en het Nieuw Ensemble. Het Nieuw Ensemble zal naast de drie nieuwe werken ook vier andere composities laten horen met als slot de winnende compositie van de eerste Eurekafoon!-editie. (...)

Brabants Dagblad 12 september

Wedstrijd gewonnen!

De leerlingen van Gymnasium Beekvliet Ramon van Hamond en Clareyne de Vries (17), hebben zondag de wedstrijd Eurekafoon! gewonnen met hun zelfontworpen instrument de Tuptofoon. Ze mochten een prijs van 1.000 euro in ontvangst nemen. Zondag was de finale tussen de drie beste instrumenten in Paradiso Amsterdam. (...)

Bron: Brabants Dagblad 20 september

Uitzicht op Dommeldal

Under construction: een 15 meter hoge stalen toren, met uitzicht over het Dommeldal in Sint-Oedenrode is op 11 september tijdens de Rooise Waterdag in gebruik genomen. De parabolische toren is gemaakt van Cortensstaal: een ronde toren opgebouwd uit rechte vlakken. Hij is ontworpen door Lucas Lenglet (1992). Lucas - oud-Beekvlieter - is in 2000 afgestudeerd aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam en woont en werkt als beeldend kunstenaar in Berlijn.

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra oud-Beekvlieters tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. De redactie beoordeelt per situatie welke informatie uit de desbetreffende publicatie wordt geselecteerd. Wat de relatie met Beekvliet is, daarover kan de lezer zelf oordelen.

Oud-Beekvlieter Van de Rijdt blikt terug

Ben van de Rijdt komt uit Veghel en studeerde Engels in Nijmegen aan de universiteit. In '73 gaf hij tegelijk les in Den Bosch en op Beekvliet. "Dat tropenjaar heb ik overleefd en ben toen naar Heeswijk gegaan, waar ik al woonde. Ik had twijfel of wonen en werken in hetzelfde dorp wel slim is, maar kreeg meteen een mooie volledige baan." Ben is getrouwd met Anneke van de Berg. In '81 werd hij conrector. Hij kreeg als waarnemend rector weer een paar tropenjaren toen rector Oomen ziek werd. De laatste tien jaar heeft Ben geen les meer gegeven, maar als conrector de organisatie aangestuurd. Hij is nu één jaar thuis. (...)

Bernrode is ontstaan uit een fusie van gymnasium Sint Norbertus en het Damiaancollege uit Sint Oedenrode. (...) Er is geen link meer met de abdij. (...) Eind jaren '90 was de situatie als éénpitter ook niet meer houdbaar. Sinds 2003 vormt Bernrode met vijf andere scholen de OSZG, de Onderwijsstichting Zelfstandige Gymnasia. (...) Het gym is onlosmakelijk verbonden met het dorp, net als de abdij en het kasteel. Het is een prachtige doorgroei vanuit het internaat. (...) Voor Ben van de Rijdt was de Tweede Fase met zijn vernieuwingen verschrikkelijk. "Een studiehuis met zelfstandig werken??

Leerlingen moeten structuur en duidelijkheid hebben. Al die deelvakken was een ramp! (...) Ik zet ook vraagtekens bij de ver doorgevoerde digitalisering. Geef mij maar een krijtje met een zwart bord. Het veel moeten zoeken door de leerlingen is wel positief, maar het lesgeven in literatuur is wel een stuk moeilijker geworden. (...)" Ben van De Rijdt heeft het laatste jaar veel werk verzet rond het huis. "Verder heb ik nu eindelijk tijd om literatuur te lezen, want als conrector schoot dat er echt bij in. Ook thuis heb ik het druk gehad als verpleger voor mijn vrouw en ik moet drie keer in de week naar den Bosch voor nierdialyse. Mijn lijfspreuk is $\text{ÌÈ}\%_0\text{Ó} \text{¿Á}^{\sim}$ (mèden agan), dat betekent "niets teveel!" of beter vertaald "alles met mate". Het is genieten van je vrije tijd."

Bron: HaDeejer, blad voor Heeswijk-Dinther, 19 september 2011

Bartjens rekendictee: Gondrie in Leeuwarder Courant

(...) Buursma gebruikte voor de veertien finalevragen bijna drie minuten minder dan de nummer twee, wiskundeleraar Kees Gondrie uit Sint-Michielsgestel, die ook één fout maakte. Gondrie was al eens kampioen in 2008. (...)

Bron: Leeuwarder Courant, 8 oktober 2011

De massa is handig, maar niet slim

In september 2011 stond het KennisCafé in De balie in het teken van Wisdom of the Crowds. Oud-Beekvlieter Maurits Kreijveld, inleider en futuroloog, hield een verhaal onder de titel "De massa is dommer dan ze weet." In de Volkskrant werden aan hem vijf vragen gesteld. Een zeer beknopte selectie uit zijn (uitvoerige) antwoorden volgt hieronder.

- "Wat is dat nou, die vermeende wijsheid van de massa?"

(...) "In deze context is de massa eerder een netwerk van mensen, iedereen van experts tot vrienden, of gewoon onbekende belangstellenden. (...)

- Waarom heeft iedereen het daar ineens over?

"Het eenvoudige antwoord is internet en sociale media. (...) De groep potentiële deskundigen is dus veel groter dan vroeger. (...)

- Hebben deskundigen eigenlijk niet gewoon afgedaan?

(...) "Het hangt er sterk vanaf wat je wilt weten. (...) De deskundige is de enige die voldoende vertrouwen kan uitstralen om mensen te overtuigen. (...)

- Is de massa eigenlijk niet eerder handig dan slim?

(...) "Mensen zijn niet dommer of slimmer geworden, maar het internet geeft ze het idee dat ze die informatie wel even zelf kunnen uitzoeken en beoordelen. (...) Alles staat of valt met de juiste filtering bij het aftappen van de kennis of ideeën die in een bepaald netwerk zitten." (...)

- Hoe zou de slimme massa nuttig te gebruiken zijn?

(...) Een van de beperkingen van de wijsheid van de massa is dat mensen elkaar onderling gemakkelijk beïnvloeden, waardoor ze elkaar zonder goede argumenten gaan napraten. (...)

Bron: Volkskrant, 17 september 2011

Hieronder volgen enkele berichten uit de Volkskrant en het Eindhovens Dagblad betreffende de oud-Beekvlieter Jan Peijnenburg, priester van het bisdom Den Bosch. In het ED laat hij zijn vriend Harrie van Tuijl (ook een oud-Beekvlieter) het woord voeren over de kwestie, dat bisschop Mutsaerts wil dat Eindhovenaar Jan Peijnenburg een einde maakt aan zijn relatie met zijn huisgenote, op straffe van uitzetting uit zijn priesterambt.

De 81-jarige Eindhovense priester Jan Peijnenburg en zijn vriendin Threes van Dijck (85) moeten uit elkaar. Dat heeft het bisdom Den Bosch het paar laten weten. Van Dijck en Peijnenburg hebben al ruim veertig jaar een relatie, wonen samen en zijn daar altijd open over geweest, maar als ze hun samenwonen niet voor 1 december beëindigen, zet het bisdom Peijnenburg uit het priesterambt.

(...) Dat Peijnenburgs relatie en zijn mening over het celibaat al decennia bekend zijn en door de kerk gedoogd werden, maakt volgens de woordvoerder van het bisdom geen verschil. "Als wij als kerk nu niets doen, maken we onszelf belachelijk." De priester laat

via een vriend, de Eindhovenenaar Harrie van Tuijl, weten sowieso bij Threes te blijven. Van Tuijl: "Dat kan ook niet anders, want dat koppel staat als een huis." (...)

Bron: Brabants Dagblad, 12 november 2011

'Regels kerk zijn niet humaan'

Priesterpaar is altijd open en eerlijk geweest over relatie

Het was 46 jaar geleden liefde op het eerste gezicht toen priester Jan Peijnenburg en Threes van Dijck elkaar in Helmond op de meisjeslevensschool ontmoetten. Van Dijck was daar net benoemd tot directrice, Peijnenburg werkte in Helmond als aalmoezenier. "Niet zijn gewoonte maar toch bracht hij haar na de eerste de beste teambespreking naar de trein", zo is te lezen in het boekje dat zij zelf over hun levensgeschiedenis en opvattingen samenstelden. Al snel hielden ze voor zichzelf – niet voor de kerk of voor de wet – in een kapelletje een soort huwelijksplechtigheid en gingen ze samenwonen. Ze vertelden ook bisschop Bekkers over hun relatie en die heeft hen volgens Peijnenburg toen zijn zegen gegeven. Ondanks zijn relatie met Van Dijck bleef Peijnenburg priester. "Ik wilde niet dat Jan voor mij uit het ambt zou gaan", vertelde Van Dijck enkele jaren geleden in een interview aan deze krant. "Het is zijn identiteit, zijn entiteit zelfs." Bovendien had ze zelf, als ze vroeger als meisje naar het seminarie had gemogen, ook priester willen worden. (...)

Het koppel wil nu niets over de kwestie zeggen, maar laat vriend Harrie van Tuijl het woord voeren. "Het gaat om mensen van in de tachtig die in een behoorlijk turbulente periode zitten", legt Van Tuijl uit. Het paar vindt de huidige publiciteit volgens Van Tuijl echter wel belangrijk. "Ze willen laten zien hoe de kerk omgaat met mensen die zich jarenlang voor diezelfde kerk hebben ingezet." Volgens Van Tuijl doet het ze pijn dat het bisdom ze nu 'zo'n loer probeert te draaien'. (...)

Hoewel het volgens Savelsbergh om een individuele zaak gaat, kent Van Tuijl meerdere stellen als Peijnenburg en Van Dijck. Van Tuijl: "Er zitten her en der in bejaardenhuizen momenteel koppels die heel bang zijn dat dit hen ook gaat gebeuren."

Bron: Eindhovens Dagblad, 12 november 2011

Priesterambt of relatie

(...) Ruim veertig jaar geleden, toen de Eindhovense priester Jan Peijnenburg een relatie aanging met Threes van Dijck, was de uitkomst van die discussie niet te voorzien. Meer priesters gingen samenwonen en dat werd oogluikend toestaan.

Door open te zijn over zijn relatie en bij herhaling de discussie over het celibaat aan te zwen- gelen, heeft Peijnenburg de behoudende krachten in Den Bosch tegen zich in het harnas gejaagd. Het komt hardvochtig over dat het bisdom nu – na ruim veertig jaar – nog dreigt om hem uit het priesterambt te zetten. Maar Peijnenburg heft dat ook over zichzelf afgeroepen. Gevreesd moet worden dat hij onder de huidige omstandigheden, waarin conservatisme de boventoon voert, weinig te winnen heeft door de zaak op de spits te drijven.

Uit: Redactioneel commentaar ED 12 november 2011

'Priesterechtpaar' vecht celibaat aan

De 81-jarige Eindhovense priester Jan Peijnenburg en zijn vriendin Threes van Dijck (85) gaan het verplichte celibaat voor priesters aanvechten bij de burgerlijke rechter. Volgens hen is de verplichting in strijd met de internationale afspraken over mensenrechten.

Peijnenburg en Van Dijck staan in katholieke kringen bekend als het priesterechtpaar: ze wonen al 46 jaar samen. Het kerkelijk recht is in hun ogen niet meer of minder dan het verenigingsrecht. Corresponderen de regels van de club niet met het burgerlijk wetboek, dan prevaleren de burgerlijke rechten. In hun ogen is dat hier het geval. 'Het heeft ons verbaasd dat het priestercelibaat nooit eerder is aangevochten', aldus hun zegsman Harrie van Tuijl. (...) Het bisdom heeft Peijnenburg gemeld dat hij uit zijn ambt wordt gestoten, tenzij hij vóór 1 december aantoon dat hij niet meer in concubinaat met Van Dijck leeft. (...) Een woordvoerder van het bisdom bevestigt dat reeds lang bekend was dat beiden samenwonen als man en vrouw. (...) Peijnenburg heeft nooit dispensatie willen vragen of zijn ambt willen neerleggen. Ook Van Dijck heeft haar leven in dienst gesteld van het pastorale leven in woord en geschrift. Beiden hebben altijd geijverd voor vernieuwing van de katholieke kerk. (...) Het priesterpaar had met hun brochures gehoopt weer een discussie op gang te brengen in de kerk, zegt Van Tuijl. (...) Beiden willen vanwege hun hoge leeftijd niet zelf actief in de publiciteit treden. Ze stuurden wel een open brief rond en die draagt de titel Ausradierung. Het paar vergelijkt de situatie met vervolgingen in de Tweede Wereldoorlog. De brief besluit met de zin: de bezetting is een feit.

Bron: Volkskrant 12 november 2011

Een nieuw dak boven Beekvlietorgel

In de oude kapel van Beekvliet stond een prachtig orgel, in 1876 gebouwd door orgelbouwer François Bernard Loret uit Mechelen. Dit neoromaanse orgel was een geschenk van Prof. Spierings, die destijds aan het seminarie verbonden was en later pastoor werd van de Sint-Pieterskerk in 's-Hertogenbosch.

Toen het seminarie Beekvliet werd gesloten, moest voor dit bijzondere orgel naar een nieuw onderkomen gezocht worden. Het bisdom Den Bosch heeft toen besloten het orgel te schenken aan de parochie H. Michaël in Sint-Michiëlgestel. En zo verhuisde het immens grote orgel in 1980 naar de Michaëlkerk, waar het nog steeds op het priesterkoor, achter het altaar, staat te pronken.

Het orgel in de kapel van Beekvliet

Het orgel in de Michaelkerk

Momenteel staat de hoogste toren van deze Michaëlkerk in de steigers. In een tot anderhalf jaar tijd worden namelijk alle dakleien van de kerk vernieuwd.

In 2010 bleek uit een inspectie van de Monumentenwacht Noord-Brabant dat een zeer omvangrijke reparatie en vervanging van het dak nodig is. De tijdige subsidieaanvraag bij de BRIM (Besluit Rijkssubsidiëring Instandhouding Monumenten) is gehonoreerd, waardoor de restauratie van het dak nu in volle gang is.

Om de resterende 4 ton bijeen te scharen, is er door het kerkbestuur o.a. een actie opgezet om dakleien te adopteren. Voor een paar euro kunt u dus een nieuwe lei adopteren. Er bestaat zelfs de mogelijkheid om uw eigen naam op de lei te (laten) schrijven voordat deze het dak opgaat. Een ludieke manier om uw naam te vereeuwigen en zo het Loret-orgel een dak boven het hoofd te bieden!

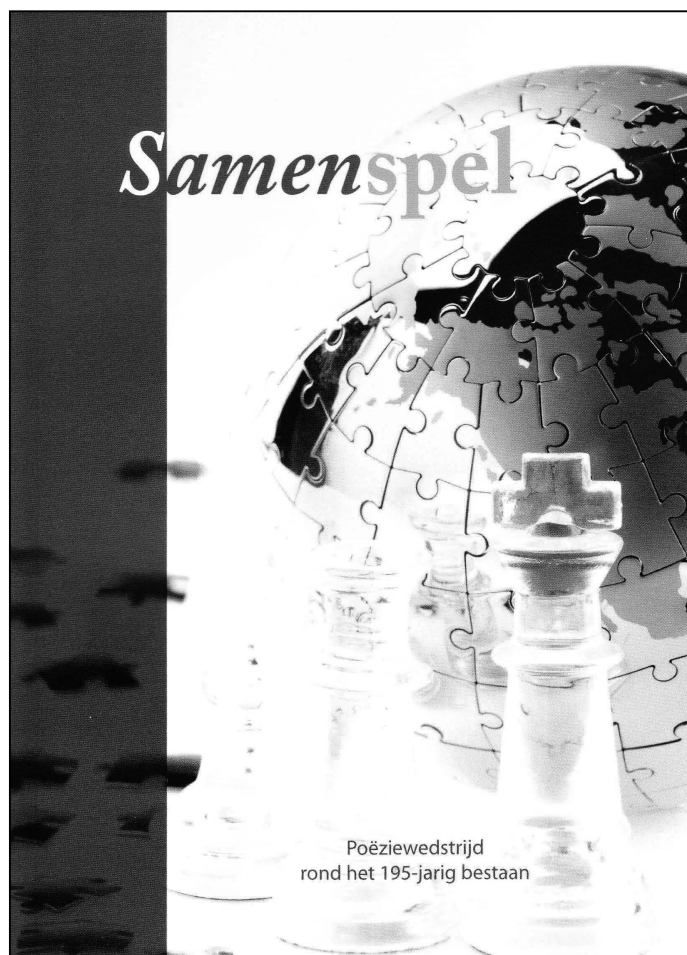
Voor meer informatie over deze dakleien-actie en de restauratie, verwijs ik u graag naar de website van de Michaëlparchie: www.michaelparchie.nl

Mirjan Boot-de Werd

Samenspel

Van de vele lustrumactiviteiten die rond het 195-jarig bestaan van Beekvliet ondernomen zijn, maakte ook een poëtisch initiatief deel uit. Leerlingen konden deelnemen aan een poëziewedstrijd, die werd geopend met inleidingen door Ted van Lieshout en Ruben van Gogh, beiden bekende dichters.

Door hun inspirerende presentaties en door workshops onder leiding van Diana Ozon werden leerlingen uit alle klassen, ook in en vanuit de lessen Nederlands, gestimuleerd tot het schrijven van gedichten. Een jury heeft een vijftiental schrijfproducten, dat tot stand kwam uit het thema “samenspel”, gekozen voor bundeling in een gelijknamig bundeltje. Als neerlandicus, poëziefhebber en “gewoon” als onbevangen lezer heb ik de gedichten gelezen én heb er erg van genoten. Het zijn teksten met een sterke zeggingskracht en ze lijken soms ook gevoed vanuit een klassieke scholing (“Samenzijn in Griekenland”) en gedegen literatuuronderwijs (“Ode aan Godfried Bomans”). Zelfs visuele poëzie in de stijl van Van Ostayen ontbreekt niet. De gedichten van de leerlingen van klas 1 tot en met klas 6 hebben alle schakeringen van spitsvondige humor tot lichtvoetige romantiek in hun teksten ingekleurd. Ter illustratie van dit fraaie boekje laat ik twee gedichten volgen.

Ode aan Godfried Bomans

Zoals ik yin en jij soms yangt
Zoals ik licht jij donkert
Zoals ik maan en jij zonneschijnt
Zoals ik oorsprong en jij eindt.

Ik hip, jij hopt
Ik zeep, jij sopt
Ik vol, jij opt

Weet wel dat ik twee hondjes was.

Meerten zeegers, 2c

Dromerige harmonie

Twee libellen samen
Zweven door de zwoele lucht
Ze gingen en ze kwamen
In hun idyllische paringsvlucht
Elkaar steunend en soms dragend
In deze mooie liefdesdans
Verliefd maar ook uitdagend
In een zeer sierlijke cadans
Een wonder in de natuur
Deze schoonheid der dieren
In dit vroege ochtenduur
Twee libellen die versieren
Zo klein maar toch zo fijn
Dit lieve bescheiden insectenstel
In de jonge zonneschijn
Speelt dit lieflijke samenspel

Peter Paul van Voorst, 5c

Personalia

Geboren

Op 2 augustus is geboren Fem, dochter van Babs Donders (1996) en Matthijs de Laat.

Overleden

Op 28 juli overleed Rick Roefs (17), leerling van klas 6 van Gymnasium Beekvliet, geheel onverwacht, na een kortstondige ziekte.

Afgestudeerd

Aan de Technische Universiteit Eindhoven hebben in 2011 een Masters Diploma behaald:

Guido Crutzen (2001), in Architecture, Building and Planning

Frank Vlamings (2002), in Computer Science and Engineering

Imke Schouten (2003), in Human-Technology Interaction

Joost Carpaij (2002), in Electrical Engineering

Monique Blacha (2002), in Architecture, Building and Planning

Jubileum

Op 27 december aanstaande is Jan Bluijssen, emeritus-bisschop van het bisdom 's-Hertogenbosch, 50 jaar bisschop.

Afscheid

Op 30 september nam Beekvliet officieel afscheid van Kees Gondrie. Kees was sinds 1976 aan Beekvliet verbonden, hoofdzakelijk als docent wiskunde, brugklasleider en roostermaker.

Sport

Olaf van den Bergh (2011) behaalde op 10 juli de Nederlandse titel voor B-junioren op de 100 meter en op de 400 meter. Op 27 juli behaalde Olaf de vijfde plaats in de finale 400 meter van het Europees Jeugd Olympisch Festival in Trabzon, Turkije.

Tristan Tulen (2009) is op 9 oktober doorgedrongen tot de laatste zestien bij het WK degenschermen in Catania, Zwitserland.

Felix Gulinck (2011) heeft in juli deelgenomen aan het EK hockey tot 18 jaar in Utrecht. Hij speelt als middenvelder bij HC Tilburg.

Prijs

Camiel Boon (1998) heeft voor zijn proefschrift “Hereditary retinal disease” dat hij in 2009 cum laude verdedigde, in april de Brinkhorst Prijs van het Nederlands oogheelkundig Genootschap ontvangen, voor het beste oogheelkundig proefschrift van de afgelopen twee jaar. In dezelfde maand ontving hij de Retina Stimuleringsprijs. Daarnaast heeft Camiel onlangs een Niels Stensen Stipendium en een EMBO Molecular Sabbatical Fellowship toegekend gekregen. Deze prestigieuze beurzen stellen hem in staat om na zijn afstuderen als oogarts in maart 2012 een jaar in het Oxford University Eye Hospital te Oxford door te brengen, voor klinische verdieping en wetenschappelijk onderzoek.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen, liefst in Word, kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2012. De kopij daarvoor dient voor 1 maart 2012 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter) en Mirjan Boot – de Werd (1988) en Patrick van Aarle (1993).

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland. e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a SintMichielsgestel
Oplage: 750

Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel

